

той за работниците. — „Ако спечелят тѣ, буржуазията ще се уплаши, ще обяви диктатура и това — вѣтъръ и мъгли — ще си изпукаме като вийди“..

Следъ избора Ибришима отдѣхна, сякашъ бѣше излѣзълъ отъ баня. Спечелиха. Земледѣлскиятъ съюзъ влизае въ управлението — идѣха облекчения, свободи и край на криза и мизерия. . .

Мина месецъ, минаха два, три. Ужъ се правѣше нѣщо тамъ горе, говорѣха и пишеха противъ картели и спекуланти, пъкъ положението не се подобряваше, наопѣки, отъ день на день ставаше по-тежко, по-лошо и по-непоносимо.

Презъ лѣтото Пеню легна отъ тропическа малария, лежа единъ месецъ въ държавната болница и си дойде ядосанъ, слабъ като вейка.

— Само пари трошихме, — изруга той. — Та то не е болница, а умиралница! Нито храна, нито чистота, нито гледане!

Наскоро следъ неговото завръщане старата напори кракътъ си на единъ ржженъ. Работата нагледъ бѣше лека, но се усложни, загной и стигна до операция. Оперираха я въ частна болница. Ибришима погребва двата вола въ каситѣ на земледѣлската банка и изведе следъ четиридесетъ дни сакатата си жена. Презъ есенъта не може да плати нито на бакалина, нито на Танааска Приматарчето. Сто лева да вземѣше отъ нѣкъде, не можеше да ги въгне. Ново не можеше да се купи, а старото се кжсаше.

— Пестене, нищо друго! — заржчаше той въ ижиди.

— Какво думешъ, Кирьо? — сърдѣше се жена му. — Да не съмъ седнала пари да прахосвамъ, а? . . . Давамъ само за солъ, за газъ, за сапунъ . . . Его, и Виличка расте, пъкъ блузка не